

ШЕДЕВРИ УКРАЇНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ

Микола Хвильовий

СИНІЙ ЛИСТОПАД

Микола Хвильовий
Синій листопад

«ІП Стрельбицкий»

Хвильовий М.

Синій листопад / М. Хвильовий — «ИП Стрельбицкий»,
— (ШЕДЕВРИ УКРАЇНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ)

ISBN 978-5-04-000690-8

«Синій листопад» Миколи Хвильового – новела, в якій традиційно для творчості автора піднімається тема розчарування у революційних ідеалах***. Головний герой твору Вадим переконаний, що можна побороти нудьгу від реальності, якщо подивитися на їхній світ з XXV ст., коли сучасність здасться сивою, а комуністичні лозунги – наївними. Найвідомішими творами автора є новели «Я (Романтика)», «Кіт у чоботях», «Арабески», «Мати», «Редактор Карк», «Свиня», «Ревізор», «Повість про санаторійну зону», незакінчений роман «Вальдшнепи». Микола Хвильовий (справжнє ім'я Микола Фітільов)– талановитий український письменник, майстер психологічної новели з елементами романтизму та імпресіонізму.

ISBN 978-5-04-000690-8

© Хвильовий М.
© ИП Стрельбицкий

Содержание

I	5
Конец ознакомительного фрагмента.	6

Микола Хвильовий

СИНІЙ ЛИСТОПАД

I

З моря джигітували солоні вітри. Мчались степом і зникали в Закаспії.

...Північний Кавказ...

Над станицею мовчали недосяжні голубі верхів'я. Дрижали зорі й сполохано перебігали до небокраю, до гірського масиву.

Ще проходив невідомий синій листопад. Плентався по садках, по городах, заходив під стріхи й відходив за вітрами, такий же невідомий, невідгаданий і мовчазний.

Ще вогнище не погасло – догоряло, і обличчя Вадимові ходило в перельотах тіней.

Будинок вилюднювся, розходились: двоє-троє залишилось.

В стіну глухо входили цвяхи.

Прибивали, мабуть, гірлянди.

Скоро підуть і ці.

Пізно.

Ніч.

Коли Зиммель пішов, оддзвенів шпорами, Марія лукаво спитала:

– А все-таки й тобі журно?

Вадим сказав:

– Звичайно, журно. Але... ти мене розумієш...

Вадим сухо й гостро дивився на вугіль. Зрідка налітав вітер, з-під папахи виривалось волосся й падало йому на тьмянний лоб.

Марія здавила руками голову й глухо говорила:

– Так, Вадиме, тоска. Будні приймаю і серцем, і розумом. Але все-таки – тоска. Це те, коли покидаєш позиції й непевний, що скоро повернешся.

Мовчав.

Марія знітилась на колодці – крапка. Зелений вугіль і в вогнищі, і в її зіницях. Теж у шинелі.

Кажуть: «останній з могікан». Правда: жінщини революції пішли плодити дітей. Тільки Марія й небагато не пішли.

Будемо слухати солоні вітри, коли мовчазно йде на схід синій листопад.

Говорили ще про Зиммеля, про нрави сучасности й говорили про комуну.

Вадим – комісар бригади, Марія – крапка, вночі: вона надто знітилась, і політком.

Марія ще говорила глухо:

– Ну да – певний, і ну да – непевний, бо інакше шукала б іншої правди. Тут тоска.

Вадим:

– Ти нагадуєш мені жабу з геологічної революції, що мала голову з аршин.

...По станичних заулках бродили червоноармійці. І знову по станичних заулках джигітував солоний вітер.

Прямо – широка церква проколола хрестом мовчазне небо.

Біля Марії лежав стос запашної сосни (гірлянди робити) і гірські трави: Зиммель привіз.

Невідомо, чий запах – сосни, гірських трав чи то пахтить синій листопад.

Проте, може, то Кавказ, може, гірські аули, а може, солоні вітри.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.